

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: Diakonie v byzantské tradici

Autorka: Nataliya Slyvotska

Rozsah: 85 stran

Diplomová práce paní Nataliye Slyvotské „Diakonie v byzantské tradici“ je skutečně neotřelým příspěvkem k problematice, kterou v dějinách našeho českého církevního prostředí budeme asi těžko hledat.

Po formální stránce je práce na dobré úrovni. Není však zcela bez chyb. Vzhledem k tomu, že její autorka pochází z Ukrajiny lze snadno pochopit, že některé stylistické a gramatické obraty nejsou zcela srozumitelné. Především však je třeba si položit otázku, nakolik je její termín „diakoni či diakonky“ v českém jazyce adekvátní, když je obecně rozšířený termín „jáhen“ (či případně „jáhenka“).

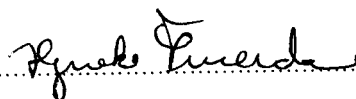
Cíl práce, který diplomantka představila v úvodu své práce, se jí podařilo dodržet. Snaží se jednak přiblížit biblický základ jáhenství a jeho vývoj v byzantské tradici, až po jeho proměnu, kdy dospěla do fáze, kdy v její povaze převládl liturgický aspekt. Právě ten paní Slyvotská přibližuje ve třetí a čtvrté kapitole své kvalifikační práce. Při obhajobě této práce autorka jistě představí její strukturu a obsah, a tak se nebudu v tomto posudku více k tomu zmiňovat. Přesto však se musím diplomantky zeptat, zda-li by nebylo vhodnější vřadit čtvrtou kapitolu do třetí, když vlastně liturgii sv. Jana Zlatoústého v této - třetí kapitole již zmiňuje.

K samotnému obsahu práce nejsou vážnější námitky snad až na drobné připomínky, které nyní krátce přiblížím. Nejprve je to věta diplomantky v závěru kapitoly o působení jáhnů na s. 20: „*Pravomoc slavnostního udílení křtu zůstala diakonům v Západní církvi dodnes.*“ Nechápu souvislost této věty s předcházejícími odstavci, kde pojednává o službě jáhnů v prvotní církvi, a pak také po věcné stránce se s jejím tvrzením o „*slavnostním udílení křtu*“ jáhny, ve smyslu jakési exkluzivity, neztotožňuji. Domnívám se totiž, že to neodpovídá dnešní zaužívané praxi v západní církvi. Další připomínka se týká její zmínky o úřadu jáhenek v církvi – diplomantka tím myslí církve západní i východní, kde v úplném závěru kapitoly na s. 22 zmiňuje taktéž evangelické církve, včetně církve československé, což se mi vzhledem k názvu práce a jejímu cíli zdá poněkud nepatřičné a zbytečné. Poslední připomínku směřuji

na s. 33, kde paní Slyvotská píše, že „*se církev v určitém historickém období snažila majetek strádat a shromažďovat, nežli 'rozdávat'*“. S ohledem na toto její nepřesné tvrzení vyvstává celá řada otázek: o jaké období se jedná, kde jsme toho svědky, a dost možná by bylo třeba upřesnit, kdo z církve byl za toto jednání odpovědný atd. Věřím, že právě tyto drobné nepřesnosti či nejasnosti diplomantka při své obhajobě ráda vysvětlí.

Její práci hodnotím jako přínosnou a velmi dobrou. Především pak oceňuji výběr jejího tématu, nesnadnost a především nedostupnost mnohých pramenů a literatury, se kterými se v naší zemi musela setkat.

Diplomovou práci **doporučuji k obhajobě před odbornou komisí.**

PhDr. Hynek Šmerda

V Český Budějovicích 13. 5. 2011